

Demi Brama (15) zet alles op alles om de beste paaldanseres te worden. „De laatste tien seconden geniet ik pas.” FOTO'S: JOVADRE ART

Demi: 'Ik ben geen doorsnee puber'

Huizer paaldanseres weer naar NK * Depressie als thema * Papa en mama niet alleen ouders

'Nét een voldoende vind ik niet goed'

Nina Menke
n.menke@hollandmediacombinatie.nl

Huizen * Middenin de woonkamer, voor de televisie, staat een paal. „Als er iemand is, zeg ik: 'Kijk, dáár.' En dan snappen ze niet hoe ze die konden missen”, zegt Demi Brama (15) terwijl ze naar haar danspaal in hun huis aan de Huizer Lijzij wijst. Demi werd al drie keer Nederlands Kampioen paaldansen en vorig jaar nam ze de zesde plek in op het WK. Dit weekeinde doet ze weer mee met het NK. „Soms denk ik: 'waarom doe ik dit?' Maar ik wil de beste zijn.” „Binnen of buiten?”, vraagt haar moeder Esther Diependaal. Het wordt binnen aan de keukentafel. „Dat is toch koeler.” Esther pakt glazen water. „Ik ben dankbaar dat ik dit met mijn dochter mag meemaken.” Demi legt haar hoofd op haar moeders schouder, waarna ze een kusje op haar voorhoofd krijgt. „Aááh”, zegt Esther. „Welk meisje van vijftien deelt zoveel met haar moeder? De meeste tieners zeggen: 'Mama hoeft niets te weten.'” De jonge paaldanseres heeft niet de behoefte met deuren te slaan of een grote mond op te zetten. „Zo ben ik niet. Geen doorsnee puber.”

Boos

Vriendinnen vragen weleens: 'Ben je nóóit boos?' Nou, nee.” Demi traint zes keer per week. Ze oefent haar paaldansacts met haar ouders in de Huizer Krachtcentrale en ze traint bij Corpus Acrobatics, een circusschool in Amsterdam. Haar droom is bij Cirque du Soleil terecht te komen. De Huizer spendeert veel tijd met haar ouders. Esther: „Demi komt wel los van ons. Zij gaat dat op een andere manier doen. Bijvoorbeeld dat ze zegt: 'Dit jaar ga ik mijn eigen act bedenken. Alleen.' Dan denk ik: 'oké, ga maar doen.'” „Haha, dan heb je meer vrije tijd”, grapt de vijftienjarige. Demi vindt het soms ingewikkeld. „Mijn moeder is coach en mama. Daar hebben we het over.” Soms twijfelt ze over haar leven. „Ik moet er veel voor laten. Vriendinnen doen leuke dingen en dan wil ik soms ook mee. Als ik een wedstrijd heb, voel ik druk en dan denk ik: 'waarom doe ik dit?'” Esther: „Ik zeg dan: 'Je kunt niet meer dan je best doen.'” Ze was tien en op Koninginnedag stond in Huizen een danspaal ter demonstratie. Demi klom er direct in. „Mariska stond daar. Zij werd mijn coach. Toen ze emigreerde, namen mijn ouders het over.” Esther: „Ik kan niet paaldansen. Haar vader ook niet. We keken veel filmpjes en lazen het boek 'Code of Points'. Alle termen leerden we uit ons hoofd.” Demi: „Haha, ja, eerst zei ze: 'Gooi je been, nee die ene en dan op je kop.'” Demi is prestatiegericht. Ze wil altijd de beste zijn. Ook op school. „Net een voldoende vind ik niet goed.” Van haar moeder heeft ze dat niet. „Ik zat vroeger op snowboarden. Toen zeiden ze dat ik wedstrijden kon spelen, maar ik dacht: 'nou, nee.' Dat fanatieke heeft ze van haar vader.” Pijn doet de sport wel. „Ben het gewend. Maar zit altijd onder de blauwe plekken.” Demi en haar moeder bedenken de choreografie, haar vader is technisch goed. „Papa deed een opleiding tot judge. Hij kan jureren, maar doet dat niet.” De scholiere heeft voorkeur. „Ik train liever met mama. Zij zegt: 'Zou je het niet zo doen?' Papa zegt: 'Zo is het en zo moet het.' Een beetje boos. En dat terwijl ik zo mijn best doe, haha.” Esther: „Papa is niet boos, maar enthousiast. Ik breng het anders, wat zachter.” Haar moeder maakt ook haar wedstrijdpakjes. „Zal ik ze halen?” Demi rent naar boven en komt met een doorzichtig krat terug. Terwijl haar moeder de pakjes laat zien, zeggen ze in koor welke act erbij hoorde. „Mama is zenuwachtiger dan ik tijdens een wedstrijd. Dan hang ik in de paal en zie ik mama helemaal voorovergebogen.” „Néé, je ziet me toch niet als je je act doet?”, vraagt haar moeder. Haar act voor dit NK oefende ze 58 keer. „Ik vind het leuk dat bij te houden.” De bedoeling is dat je een verhaal vertelt. „Ik beeld uit hoe je uit een depressie komt. Zat met mijn moeder in de auto en we hoorden dat veel jongeren somber zijn. Zo kwamen we op het idee.” Haar pakje is wit met zilveren pailletten. Daaroverheen zitten bruine lapjes stof met klittenband vast. Het nummer waarop ze danst heet 'Lost but won'. „De lapjes trek ik gedurende de act van mijn kostuum af. Ik zit vast in elastieken. Bovenin de paal hangt een ster, daar wil ik naartoe, maar ik val telkens naar beneden. Totdat ik vrij ben van de lapjes en het elastiek. Ik pak de ster en daar komen glitters uit. De laatste tien seconden geniet ik. Dan is het niet moeilijk meer.”

Demi Brama oefent in De Krachtcentrale aan de Huizer Havenstraat. „Mijn act gaat over iemand in een depressie en het proces er weer uit te komen.”